

Homilie P. Roberta Boesnera, OSB, Křtiny 13. června 2010

Milí mariánští ctitelé, zvláště vy, poutníci z Vyškovska a z Milonic a okolí. Přináším vám pozdravy z naší baziliky Panny Marie Bolestné u Tří dubů v Dolních Rakousích, z místa, kde se lidé zbožně a s důvěrou modlí ke své matce už tři sta padesát let.

Tady poděkujeme Bohu a jeho Matce za všechna dobrodiní během osmi set let poutí do údolí křtu, udělená těm, kdo byli upevněni ve víře, naději a lásce k Bohu a bližnímu díky pouti. Poděkujeme za všechnu pomoc, za uzdravení, povzbuzení a útěchu a všechna vysvobození z nebezpečí života, zvláště za uchránění od moru, který hrozil občanům Brna v roce tisíc šest set čtyřicet devět.

A) Krátký životopis

Jmenoval se Pavlíček a byl důstojníkem za císaře Františka Josefa a bydlel v Innsbruku. Tam pokřtil své dva syny. Maminka jim předčasně zemřela. Oba maturovali v Olomouci v roce tisíc devět set dvacet. Oba bratři vystoupili z katolické církve.

Mladší se jmenoval Otto a po maturitě bydlel u svého staršího bratra v Brně, potom v Praze a v roce tisíc devět set dvacet sedm začal studovat umění ve Vratislavi ve Slezsku. Tam byl tři roky, pak tři roky užíval světa jako malíř v Paříži, v Londýně a v Cambridge. Tam uzavřel občanské manželství s jednou anglickou malířkou. Trvalo jen pět týdnů, pak se vrátil do Brna a trpěl tím, že jeho tatínek umíral pomatený a opuštěný ve starobinci. Změnil svůj život a navrátil se k víře svého dětství. Vrátil se do církve patnáctého prosince tisíc devět set třicet pět. Jeho starší bratr se vrátil do církve už dříve a hodně se modlil za navrácení svého mladšího bratra..

Za dva roky vstoupil do františkánského kláštera v Praze u Panny Marie Sněžné, přijal jméno Petrus a pak byl vysvěcen na kněze. Byl farářem v německé farnosti v Praze, pak byl odveden do války a sloužil u sanity, protože bylo známo že má výhrady k nacistickému režimu. Ve Francii byl zajat americkými vojáky, byl kaplanem v zajateckém táboře v Cherbourgu, pak byl propuštěn z armády, ale do pražského kláštera se nemohl vrátit, protože byl Němec. Zůstal u svých spolubratří v klášteře ve Vídni.

V roce tisíc devět set čtyřicet sedm šel na pouť do Mariazell poděkovat , že se zdravý a živý vrátil z války. Během mše svaté pocítil ve svém srdci důrazná slova Panny Marie z Fatimy: „Udělejte to, co jsem vám řekla ve Fatimě a na světě bude mír.“ Rozhodl se, že bude šířit fatimské poselství a zvláště výzvu ke každodenní modlitbě růžence.

B) Usmíření za hříchy a hříšníky

Když o svém plánu řekl představeným ti mu dali požehnání, ale dodali: Nečekej na to od řádu žádné peníze. Jako dobrý řeholník to přijal pokorně, ale když vyšel z pokoje

představeného, čekal na něj člověk, který mu dal peníze, které stačily na vytisknutí prvních letáků.

Takto dostal dvojí pomoc z nebe, aby mohl vyzvat lid Boží ke kající modlitbě růžence. Začal s jistotou, že to je ve shodě s Neposkvrněným Srdcem Panny Marie, která chce, abychom se modlili za obrácení hříšníků, za mír ve světě a přidával třetí prosbu: za osvobození Rakouska, zvláště za tu část, která byla obsazena Rusy, kteří stále odmítali uzavřít mírovou smlouvu, zatímco ostatní spojenci byli ochotni naši vlast obnovit. Každý týden vedl smírné kající pobožnosti ve františkánském kostele ve Vídni. Zapojil do nich sto tisíc lidí. Pak se modlilo už půl milionu lidí alespoň desátek růžence denně na úmysly Neposkvrněného Srdce Mariina a za osvobození vlasti.

Překvapivé bylo, že právě osmnáctého května tisíc devět set čtyřicet sedm bylo tři sta padesáté výročí zasvěcení Rakouska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie od císaře Ferdinanda třetího. Všichni rakouští biskupové obnovili toto zasvěcení před sochou Neposkvrněné ve středu Vídne.

Během mariánského roku padesát tři – padesát čtyři, kdy se připomínalo sto let od vyhlášení Neposkvrněného Početí Panny Marie, se objevily slzy na tváři Panny Marie v Syrakúzách. Papež Pius dvanáctý prohlásil: Pochopí lidé tento tichý hlas těch slzí?

O svátku Jména Pany Marie dvanáctého září tisíc devět set padesát čtyři Pater Petrus pozval lidi na velké procesí se svíceri. Rakouský ministr zahraničí Leopold Figl, byl katolík a prosil Patera Pavlíčka, aby zesílil modlitby, protože sovětský ministr zahraničí Molotov pořád říká Nět. Procesí bylo velkou manifestací důvěry v pomoc Matky Boží, Magna Mater Austriae, Velké Matky Rakouska. Vyjednání šlo těžce, nic mimořádného se nestalo.

C) Velké překvapení

Na konci deváté novény, dvanáctého května tisíc devět set padesát pět, volal ministr Figl z Moskvy: Výsledek jednání se Sovětským svazem s pomocí Boží je : Rakousko je svobodné. Patnáctého května byla podepsána smlouva a neutralita byla vyhlášena v říjnu téhož roku. Byla to pro nás veliká radost a všichni říkali, že Sovětský svaz nikdy nepustí území, které zabral. Tentokrát zvítězila Matka Boží, Neposkvrněná Panna. Pochopí lidé toto tiché vítězství Panny Marie i ve věcech své vlasti?

Pater Petrus Pavlíček zemřel čtrnáctého prosince tisíc devět set osmdesát dva přesně čtyřicet jeden rok po svém svěcení a připravuje se jeho blahořečení.

Za dvacet šest let po osvobození Rakouska, v roce tisíc devět set osmdesát jedna, přesně třináctého května byl atentát na Jana Pavla Druhého. „Ten, který měl umřít, to přežil, protože mateřská ruka jej ochránila od jisté smrti.“ To nejsou báje nebo pohádky, to je zaznamenáno nejmodernějšími elektronickými prostředky. Pochopí však lidé tento

tichý hlas? Toto tiché zdůraznění, že Neposkvrněná Matka může zachránit celou církev před smrtelným oslabením, že je skutečně Matkou Církve a jako dala život Spasiteli může dát život a tajemně oživit celou církev, jeho tajemné tělo.

O tři roky později dvacátého pátého března zasvětil Svatý otec Neposkvrněnému Mariinu Srdci Rusko, jak si to Matka Boží přála už roku tisíc devět set sedmnáct. A za pár měsíců začala perestrojka. A během pěti let nekrvavým způsobem padla totalita v Rusku a v závislých zemích, krutá totalita na základě státního kapitalismu a atheismu. A noviny psaly, že začala nová doba. Pochopí však lidé tento tichý hlas i v oblasti hospodářské a společenské?

Za deset let pak jsou blahořečeny děti z Fatimy.

A za deset let v roce dva tisíce deset zase třináctého května Svatý otec zasvěcuje všechny kněze Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

D) Spásonosné působení

Tyto události neberme jako senzace, ale jako volání k obrácení každého a každé z nás. Hle, stojím u dveří a klepu, kdo mi otevře, k tomu vejdu, říká Pán Ježíš. Všichni jsou však přesvědčeni, aspoň se mi to teď tak zdá, že je pohodlnější žít bez víry a takzvaně osvobození od deseti přikázání. Milí poutníci, připomněl jsem vám pár věcí o církvi v Evropě z hlediska rakouského. I ve vaší zemi se v té době snažil materialismus uhasit náboženství, přesto víra a kultura se ve vašem moravském lidu udržela. Mnozí z vás kladli i odpor a zachovali si víru a měli dále otevřená srdce pro věci Boží a dbali na své svědomí. Teď jste svobodní a můžete prožívat svou víru a společenství církve bez omezení.

E) Jak se bránit

Blahopřeji vám k tomu a mám radost z vaší účasti i z těchto krásných prostor. Ale pozor, pozor: Skončil teoretický materialismus, ale zůstal praktický materialismus. Oba dva jsou stejně škodlivé. Ten teoretický říká, že víra je pověra, přežitek a pronásleduje ji a má úspěch, jak sami víte, asi u třetiny obyvatelstva. Ten praktický materialismus, ten může zasáhnout a odtáhnout od víry asi dvě třetiny obyvatelstva. Zůstává však třetina, lidé, kteří skutečně bojují s těmi pokušeními a sváděními, kteří se nenechají ovlivnit takzvaným veřejným míněním.

Nejlepší cestou k tomu je pravidelná modlitba, zvláště modlitba růžence a týdenní účast na mši svaté. Tím se ukáže úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, které nakonec zvítězí.